
Hříchy Karla Schwarzenberga

01.09.2013 16:42

Hříchy Karla Schwarzenberga

Protože čeští novináři nejsou schopní napsat o Vás pravdu a pouze Vám podlézají, i když by měli ve skutečnosti poukazovat na nemalé otazníky, které tu už od roku 1989 v souvislosti s Vaším působením visí ve vzduchu, napíši tu pravdu o Vás já. A nebude to příjemné čtení.

Že je Schwarzenberg hulvát, je ale ještě to nejmenší. Je to také nebezpečný hulvát s nebezpečnými konexemi a nečistými záměry. Huhlání, které může být pro někoho roztomilé, a rádobyvtipné bonmoty (nad kterými se redaktoři novin tetelí) nemohou zakrýt pravou podstatu Schwarzenberga coby člověka, který v nejlustnějším smyslu slova opakovaně a dlouhodobě zrazuje české národní zájmy. A který přitom sedí na jedné z nejvýznamnějších pozic českého státu a ovlivňuje jeho **vztahy** s celým světem.

Pojďme se tedy podívat na to, kdo nám tu už šestým rokem řídí diplomacii a kdo ovlivňuje politiku už od roku 1989, kdy si ho sem přivedl bývalý prezident Václav Havel. Uvidíme totiž, že Schwarzenberg slouží zájmům svým a zájmům Bilderbergu a dalších prapodivných nadnárodních finančních elit.

Karla Schwarzenberga neradno podceňovat. Zlí jazykové sice tvrdí, že chodil do zvláštní školy, ale ve skutečnosti je to velice vychytralý muž, který za maskou dobráckého a bodrého společníka v hospodě nad pivem skrývá úmysly už méně dobrácké. Dělá ze sebe hostinského a lesníka, ač je ve skutečnosti mistrem zákulisních pletich. Psal jsem o něm už v článku "Schwarzenberg. Hrobař české diplomacie?", nyní se ale podívejme na jeho osobu trochu zeširoka.

KAREL SCHWARZENBERG RESTITUJÍCÍ

Kde se vzal, tu se vzal, objevil se v české politice v roce 1989 Karel Schwarzenberg. Český disent podporoval už od roku 1968, například tím, když na svém **rodinném** sídle v bavorském Scheinfeldu založil s historikem Vilémem Prečanem Československé dokumentační středisko, které shromažďovalo materiály a dokumenty Charty 77 a zakázanou samizdatovou literaturu.

Charta 77 se na jeho zahraničním sídle často scházela, takže není divu, že si čerstvý prezident Václav Havel Schwarzenberga vybral za svého kancléře (tuto funkci zastával v letech 1990 až 1992). Jak se dozvíme z životopisné Schwarzenbergovy knihy, byl ale neoficiálním Havlovým poradcem už od roku 1987, kdy se seznámili.

Už i proto, že Schwarzenberg dokázal zařídit to, co by jinak bylo v posametových poměrech složité - nakoupil pár faxů, Havlovi a Dienstbierovi obleky, aby se v cizině neztrapňovali svými **džínami** a vytahanými svetry, a poradil lidem z OF, jak se co dělá a jak to na Západě chodí. Pomohl jim otevřít dveře ke svým politickým kontaktům.

V této neformální roli, do které nebyl nikým zvolen, získal na Hradě velký vliv, se kterým se pustil jak do soukromých aktivit (restituce), tak do ožehavých politických témat, která Češi přijímali s rozpaky, ale Schwarzenberg se nad nimi nerozpakoval vůbec (například ponížená omluva sudetským Němcům jako splátka za to, že Charta 77 dostávala peníze kromě CIA také od sudetských Němců).

Schwarzenbergovy restituce jsou stejně tajemné, jako ty Havlovy a čekají na to, až se tématu někdo chopí a pořádně je zmapuje. V zásadě jde o to, že Schwarzenberg neváhal podnikat neuvěřitelné právní klíčky, aby podědil, co se dalo a zrestituoval, co bylo možné.

A tak zatímco byl v roce 1960 adoptován svým v Rakousku žijícím strýcem Jindřichem do hlubocko-krumlovské větve Schwarzenbergů, čímž se stal hlavním představitelem rodu a z chudého šlechtice zámožným mužem, protože o dvacet let později mohl dědit majetek v Rakousku, doma po "převratu" se zase hrdě hlásil k biologické větvi, kterou opustil (orlické), protože se zde nabízely pro změnu miliardové restituce.

Podle českého práva ale neměl na restituce nárok, protože se Schwarzenberg neváhal o majetek soudit a podařilo se mu prosadit, že bylo upřednostněno rakouské právo. České právo totiž říká, že dědická práva po biologických rodičích adoptací zanikají, kdežto rakouské právo je umožňuje. Navíc byl Schwarzenberg adoptován jako dospělý, což české právo taktéž nezná. Neptejme se, jak se to stalo, ale soud si vyslechl znalce na mezinárodní právo a rozhodl se, že se bude postupovat podle práva rakouského. Schwarzenberg tudíž zdědil podstatnou část majetku konfiskovaného orlické větvi a činí si zásluku i na majetek zabavený na základě speciálního zákona "Lex Schwarzenberg", byť se věc komplikuje rodinným sporem s nevlastní (taktéž adoptovanou) sestrou Elizabeth von Pezold.

Je otázkou, do jaké míry pomohlo Schwarzenbergovi jeho výsadní postavení nejbližšího spolupracovníka tehdejšího novopečeného prezidenta Václava Havla v rozjitřené posametové době. Jisté je pouze to, že vyřízení restitučních nároků se událo současně s jeho a Havlovou abdikací. Když se pak Havel stal už jen českým prezidentem, Schwarzenberg s ním v jeho politické dráze nepokračoval. Evidentně nebylo proč - majetek už byl doma.

Stejně tak lze vážně uvažovat o tom, že za Schwarzenbergovým lobbingem pro Lisabonskou smlouvu stály opět tytéž majetkové zájmy, protože Listina práv EU (která je součástí Lisabonské smlouvy) otevírá možnost pro restituce konfiskovaného majetku a tudíž cestu k více než čtyřicetimiliardovému jmění, které stát s odkazem na Lex Schwarzenberg (na který se restituce nevztahovaly) stále vlastní. Někteří lidé z politických kruhů říkají, že právě vidina tohoto tučného sousta je hlavní Schwarzenbergovou motivací a že z ní vyplývají i jeho politické postoje ve vztahu k Evropské unii a k sudetským Němcům.

KAREL SCHWARZENBERG UPLÁCEJÍCÍ

Aby mohl zrestituovat, musel i upláct, jak později sám přiznal. "Nechme to být. Nešlo o nic velikého. Ale jiná cesta prostě nebyla. Bylo to k uzoufání. A po dvou letech, kdy se všechno zablokovalo... Nebyl to přímý úplatek, šlo řekněme o jistou protislužbu. V té době jsem ještě vůbec nebyl v politice. Dodnes z toho mám špatné svědomí," popsal po letech tento případ, když se "dobrovolně" přiznal médiím. Byla totiž volební kampaň a jistý deník chtěl z toho učinit velkou kauzu. Schwarzenberg ho předešel a raději se přiznal sám, aby ostří kauzy otupil.

Že by z toho měl špatné svědomí, tomu ale nevěřme. Schwarzenberg si totiž z ničeho nic nedělá. Nebyl to ostatně jediný mravní poklesek člověka, který se díky svému urozenému původu a majetku, kvůli kterému prý nemá zapotřebí v politice krást (říkají novináři), stal mediálně hýčkaným objektem se svatozáří.

Pochybnosti nad podnikáním Karla Schwarzenberga vyvstaly už v roce 1997, kdy Schwarzenberg spolu se svým přítelem Zdeňkem Bakalou (Patria Finance) a francouzskou firmou Pernond-Ricard koupil v privatizaci karlovarskou Becherovku. Třebaže jejich nabídka byla až druhá nejvyšší, stát na dramatickém jednání vlády přiklepl firmu Schwarzenbergovi a spol. většinou jednoho hlasu. Pro hlasovali Schwarzenbergovi známí z ODA a KDU-ČSL.

Becherovce se ale příliš nevedlo a podnik, který měl v roce 1997 zisk 148 milionů, skončil za tři roky poté v mínusu až 140 milionů. Média tehdy psala o tom, že se Becherovka tuneluje státu před očima.

Podivně dopadlo i hospodaření Nadace Bohemiae. Karel Schwarzenberg, který si spolu s Miroslavem Kalouskem hraje na spořádaného hospodáře, v nadaci, kterou v roce 1992 založil, figuroval jako výkonný ředitel. Rok po svém založení přestala však nadace platit daně, aby poté skončila v konkursu s dluhem 3 milionů - na daních. Z velkolepého plánu (v nadaci figurovala i jména Vladimíra Dlouhého, Josefa Zieleniece, Michala Lobkowicze, Lucie Pilipové nebo Jana Švejnara), jak do České republiky lákat zahraniční investory, nezbylo vůbec nic. Otázka je, zda to vůbec někdy bylo v plánu.

Nedávno pak vyšlo najevo, že Schwarzenberg například v roce 2002 porušoval mezinárodní zákaz prodeje ryb, když obcházel nařízení, podle kterého nebylo možné prodávat ryby z jeho rybníků, dokud neprojdou laboratorními testy, aby se vyloučila případná kontaminace malachitovou plísní, které v té době zachvátila chovy v několika středoevropských zemích. Schwarzenbergovi se nechtělo dlouho čekat na výsledky testů a tak raději ryby za miliony korun prodal účelově zřízené firmě svého správce, na kterou se už zákaz nevztahoval. Ryby tak prodával vesele dál, zatímco poctiví rybáři své ryby testovali a přicházeli o zisky.

A příklad nejčerstvější, takřka včerejší: Jeden z nejbohatších lidí v zemi i ve střední Evropě vůbec si na opravy svých rybníků žádá několikamilionové dotace od státu. O půl roku ale přešvihnul termín, do kdy měl rybník kolaudovat, protože by měl tedy dotace správně navrátit. Ale zažádá si na ministerstvu financí o pardon a jeho kamarád Miroslav Kalousek mu to benevolentně promine. Nic se vracet nemusí.

Rovněž s přímostí a čestností to u Schwarzenberga nebude příliš slavné. Jeho fanoušci museli být zklamáni, když politik sliboval odchod z vlády, pokud se do ní navrátí neprávem obviněný, ale o to více médií vláčený předseda KDU-ČSL Jiří Čunek. Čunek se vrátil, ale Schwarzenbergovi se z křesla šéfa diplomacie nechtělo. Nedodržel tak slovo, které dal - buď já, nebo on. Nakonec vše vyřešil šalamounsky - nechal si prý Čunka prověřit detektivní kancelář Kroll a tím si své setrvání v křesle ministra omluvil, protože zjištění detektivů nic nezjistilo.

Tento případ, který na první pohled vypadá nevinně, ukazuje i další rysy Karla Schwarzenberga. Jednak vyvolává nepříjemné otazníky, proč Schwarzenberg nedůvěřoval českým orgánům a najal si na práci s citlivými údaji státu cizí a netransparentní americkou detektivní agenturu, která má úzké vazby na CIA a FBI (že před 11. zářím měl výkonný ředitel její newyorské pobočky zodpovědnost za bezpečnost WTC, nyní ponechme stranou) a nechal tak místopředsedu vlády a ministra Čunka lustrvat cizími detektivy napojenými na zpravodajské služby. Nevystavil tak zemi

bezpečnostnímu riziku? můžeme se oprávněně ptát.

Za druhé případ Čunek ukázal podivnou symbiózu Schwarzenberga s Miroslavem Kalouskem, která vznikla ještě před společným plánem sestavit virtuální stranu TOP 09. Není totiž žádné tajemství, že o odchod Čunka z vlády a z vysoké politiky usiloval především jeho stranický rival Miroslav Kalousek a Karel Schwarzenberg, kterého se přitom spor nijak netýkal, mu sehrál onu službičku, kdy si postavil hlavu a žádal odchod Čunka, jinak prý odejde sám. Můžeme se tak ptát, co za to naopak Schwarzenberg chtěl od Kalouska. A nebo je Schwarzenberg submisivní, nechává s sebou manipulovat a je loutkou v Kalouskových rukou? Současný případ s Bátorou je tomu na chlup podobný. Kalousek chce změny ve vládě nebo rovnou nové volby, a tak si za účelem vyvolání vládní krize vybere zástupný problém, který se vzdáleně dotýká Karla Schwarzenberga. A Schwarzenberg opět hraje divadlo, že pokud (tentokrát pro změnu) Bátora neodejde, jeho strana ve vládě být nemusí. Opět se můžeme ptát, proč to dělá a co za to bude chtít. Křeslo prezidenta? Účast na obří ekologické zakázce? Nevím, to už by byly spekulace.

Ohromné Schwarzenbergovo bohatství přitom neustále roste. Rod Schwarzenbergů je nejbohatším rodem ve střední Evropě. V Rakousku je druhým největším soukromým majitelem lesů a mezi největší soukromé vlastníky lesů patří i v Česku. Když mu bylo na počátku 90. let vytýkáno, že zrestituoval, co mohl, bránil se tvrzením, že zpět získal jenom část. To může být pravda, ale málo to rozhodně není. Bilance restitucí je totiž pozoruhodná: Orlík, Čimelice, Sedlec, Dřevíč, dva činžovní domy, palác na Novém Městě v Praze, padesátka menších budov, 9500 hektarů lesů a rybníků. To však bylo v devadesátých letech.

Další a další pozemky stále nakupuje. Je to jeho vášeň. Ve svém majetkovém přiznání za předložský rok uvedl, že si jich za rok pořídil hned třiatřicet dalších, především v jižních a středních Čechách. Podle jiných zdrojů skupuje ve velkém i pozemky na západě Čech. Někdo by se měl investigativně podívat, co všechno Schwarzenbergovi dnes patří. Pak bychom se možná divili.

KAREL SCHWARZENBERG ZRAZUJÍCÍ

Někteří z nás by toto vše mohli Schwarzenbergovi odpustit. Touha hromadit majetek je politikům blížká a málokdo lákání bohatství odolá - dokonce ani ten ne, kdo se zdá být nadosmrti zabezpečen. S jídlem roste chuť a šlechtici mají rozšiřování vlivu a bohatství jaksi ve své modré krvi. Nevadí mi politici, kteří hromadí majetek, protože alespoň nemají čas na zrádcovskou politiku. Nejhorší je ale politik, který hromadí majetek a ještě u toho zrazuje národ. A to je případ Karla Schwarzenberga.

Často vyčítá politický turismus, ale podívejme se, kterými stranami prošel Karel Schwarzenberg, aby se dostal na své vytoužené místo šéfa diplomacie. V senátních volbách 2004 byl nominován US-DEU, jinak byl ale až do zániku strany členem ODA. Finančně podporoval KDU-ČSL, spolu s dalšími pravdoláskaři chtěl založit stranu Cesta změny, poté se stal výkladní skříní Strany zelených (než se s ní rozkmotřil, protože zradil její program), aby si nakonec založil vlastní stranu TOP 09. Zajímavé je, že ještě dříve, než byl zvolen do křesla ministra zahraničí, žádali v době kolem složitého sestavování vlády po volbách 2006 někteří "věční petenti" v otevřeném dopise pro Schwarzenberga místo ministra kultury. Viewegh, Černý, Svěrák, Peňás a další tehdy tvrdili, že ať už se sestaví vláda taková nebo maková, noblesní šlechtic by tam neměl chybět a pomohl by napravit údajně poškozenou politickou reputaci země. Vidíme tedy, že zde byly snahy Schwarzenberga za každou cenu instalovat do nějaké nové role, což se nakonec podařilo.

Zdá se ale, jakoby tento pán ve svém novém angažmá sloužil všem jiným, než jen českým zájmům. Tu Německu (klidně by jim prodal naše památky), tu Sudetským Němcům (proč by ne, když má sídlo v bavorském Scheinfeldu a je světoobčan, který nějaké hranice státu příliš neřeší), tu Izraeli (má pověst nejvíce proizraelského ministra zahraničí Sedmadvacítky), tu Bruselu (o tom darmo mluvit) či Spojeným státům (podpora radaru - a nebudme naivní, tyto věci se nedělají zadarmo, podpora teroristického státu Kosovo, podpora války v Afghánistánu, brojení proti zemím, které USA tradičně nemají rády - Barma, Rusko, Kuba apod.)

Snad nejmarkantněji je Schwarzenbergovo posluhování mocným tohoto světa vidět na jeho blízkých vztazích s Bilderberg Group, soukromou vlivovou nadnárodní elitářskou organizací jednoho z nejbohatších mužů planety a nenapravitelného globalisty Davida Rockefellera. Schwarzenberg tajně navštívil (a až posléze byl nucen přiznat účast na) schůzi Bilderberg Group v roce 2008 v USA. V čem se ale liší od dalších pravdoláskařských postavíček, které na podobnou konferenci také zavítaly (Žantovský, Pehe aj.), je to, že Schwarzenberg absolvoval podobných konferencí Bilderbergu hned několik. Mezi méně známé informace patří ta, že svoji premiéru na Bilderbergu si odbyl už v roce 1979 a dále ještě navštívil schůzky v letech 1980 a 1981, jak vyplývá z dodnes dohledatelných seznamů účastníků. Důvod, proč to o něm nebylo dříve známo, je prostý - nikdo ho tehdy nehledal pod jeho celým jménem a coby zástupce Rakouska, kde žil a žije. Karla Schwarzenberga, který se celým jménem zove Karl Johannes Nepomuk Josef Norbert Friedrich Antonius Wratislaw Mena von Schwarzenberg, najdeme v těchto seznamech jako "knížete" nebo také "prince" Karl J. Schwarzenberga z Rakouska. Seznamy prozrazují i to, že byl na setkání jako pozorovatel či přihlížející (observer).

Jakkoli může členství v podobných nadnárodních organizacích na někoho působit jako prestižní záležitost, je ve skutečnosti známkou toho, že politik neslouží zájmům své země, ale je vázán ohledy na své "spolubratry" z této politické "lóže". Protože skupina Bilderberg je bezesporu nástrojem pro uskutečňování agendy Nového světového řádu a usiluje o světovou vládu, jejímž předpokladem je vytunelování pravomocí a posléze úplné zrušení národních států, existuje důvodné podezření, že se Schwarzenberg členstvím v těchto organizacích a svými politickými kroky dopouští poškozování českých národních zájmů. Když totiž Schwarzenbergovo počínání sledujeme, vidíme, že k České republice je loajální jen někdy, a to často spíše proto, aby zakryl nelojalitu v jiných, daleko podstatnějších případech. Dokonce bychom se mohli ptát, zda nebyl přímo za tímto účelem podobnými skupinami jako je Bilderberg dosazen - to je legitimní otázka.

Krom toho se Schwarzenberg účastní zasedání Trilaterální komise, což je dceřiná společnost Bilderbergu. Podle židovské tiskové agentury JTA má také blízko k židozedskému řádu B'nai B'rith, což by vysvětlovalo jeho proizraelskou politiku, která nemá v Evropě obdoby. Toto téma by ostatně stálo za zmapování, vzpomeňme jen na jeho neúspěšnou misi do Izraele, obhajobu operace Lité olovo, ale i snahy zorganizovat spolu s Alexandrem Vondrou historický summit EU-Izrael, k čemuž nedošlo jen díky neochotě na straně Bruselu. Bývalá europoslankyně Jana Bobošíková dokonce prozradila, že stejná dvojice politiků dala přednost izraelským před českými zájmy, když Topolánkovo potenciální předsednictví Středomořské unii (a tím podporu domácímu exportu do zemí kolem Středozemního moře) vyměnila za možnost vycestovat si na "mírovou misi" do Izraele. Proizraelské sentimenty mají Schwarzenbergové zřejmě v rodině, protože podle téhož článku z JTA měl "Schwarzenbergův otec těsné vazby na židovské podnikatele a byl častým hostem na akcích B'nai B'rith v Praze a první izraelská ambasáda v Československu - a jedna z prvních izraelských ambasád na světě vůbec - byla otevřena v domě Schwarzenbergových rodičů na pražské Voršilské ulici v květnu 1948." Na tom není nic špatného, ale vědět bychom to měli.

Notoricky známé je Schwarzenbergovo poklonkování Bruselu, respektive Francii a Berlínu a odezírání jim z úst a posléze urychlená realizace těchto vyslovených i nevyslovených přání. Tak najdeme Schwarzenberga mezi nejfanatičtějšími zastánci Lisabonské smlouvy, vidíme Schwarzenberga, který ve prospěch cizích mocností zavírá české ambasády všude po světě, skandálně vykládá v zahraničí o tom, jak jsou Benešovy dekrety protiústavní a že je nezruší jen proto, že zrušit nejdou (ale kdyby to šlo, neváhal by), jak horuje pro současnou novelu Lisabonské smlouvy a všechny bláznivé nápady na tzv. hospodářskou vládu EU, které přicházejí z Bruselu. Viděli jsme ho, jak byl nejšťastnější během českého předsednictví Radě EU a jak byl naopak nešťastný z toho, když vláda padla a on o místo přišel. Viděli jsme, jak urputně bojoval o vliv na českou pozici vůči Bruselu ve sporu se samotným premiérem o kompetence. A třebaže už je starý a několikrát údajně zkolaboval na zasedání vlády, neváhal založit novou stranu, aby se do ztracené pozice vrátil, když viděl, že strana, kterou se svými pravdoláskařskými kumpány pro své cíle zneužil prvně (SZ), je po jejich devastačním působení zcela nepoužitelná. To, že se spojil se skandály opředeným Miroslavem Kalouskem, není projev žádné politické naivity nebo krátkozrakosti - oba politici si totiž ve své až chorobné touze po moci mohou podat ruce.

Zmínit by se měla i podivná Schwarzenbergova role v omluvě sudetským Němcům a ve vyjednávání s nimi. Schwarzenberga zde usvědčuje jeho vlastní životopisná kniha, kterou napsala redaktorka jeho vídeňského časopisu Profit (takový rakouský Respekt), čili životopis autorizovaný a ryze oslavný, ve kterém se dočteme o tom, kterak Schwarzenberg navrhoval dokonce úplné navrácení majetku i návrat samotných sudetských Němců a další nepředstavitelné jednostranné kroky, které jen díky neprůchodnosti na českém politickém kolbišti nakonec nedošly naplnění. Zřejmě ale chtěl, aby toto jeho počínání bylo pro budoucí generace zdokumentováno a tak se jím rád svému životopisci pochlubil.

Bylo to v květnu 1991, kdy Václav Havel společně s německým kancléřem Helmutem Kohlem vypracoval v rozhovoru mezi čtyřma očima pětibodový balíček. Ten mimo jiné navrhoval pro sudetské Němce možnost návratu, získání státního občanství a na jeho základě i možnost získat prostřednictvím kuponové privatizace půdu a majetek. Nabídka to byla tak velkorysá, že ji Havel raději ani nepředstavil veřejnosti. Naštěstí pro republiku neinformoval ani Kohl o tomto návrhu svého ministra zahraničí ani předáka sudetských Němců, čímž nechal návrh vyznít do ztracena. Iniciátorem těchto jednání byl právě Schwarzenberg. Protože českoněmecké rozhovory kvůli tomu uvízly na mrtvém bodě (bylo tehdy léto 1991), Havel opět vybavil svého kancléře potřebnými kompetencemi a vyslal ho do Kohlova letního sídla v St. Gilgen, aby rozhovory oživil. Jednání probíhala i na schwarzenbergském sídle v bavorském Scheinfeldu. A byl to opět Schwarzenberg, který stál za s rozpaky přijímaným Havlovým gestem, které učinil ještě předtím, než se stal československým prezidentem. Soukromý dopis tehdejšímu prezidentovi Spolkové republiky Německo Richardu von Weizsäckerovi, ve kterém se Havel omluvil sudetským Němcům za poválečný odsun, proběhl prý na Schwarzenbergovo doporučení.

Ve výčtu Schwarzenbergových kroků, které nejsou selháním, ale nejspíše promyšlenými úkoly na zadání jeho zahraničních přátel, bychom mohli pokračovat. Pro tuto chvíli toho ale nechme a zakončeme otázkou.

Skutečně by měl být tento člověk prezidentem České republiky?